

Fotosidanprofilen

NATUR- BEGÅVNING

Det är naturen och inget annat som lockar Anna Kristiansson när hon fotar. Inte konstigt då att hon blivit mest känd för sin bild på en brunstig björn.

TEXT: SARA HÖRBERG FOTO: MARTIN STENMARK / ANNA KRISTIANSSON

TIDIG MORGONTIMME strax efter midsommar. Som sommarnätter sig bör har natten inte bjudit på något egentligt mörker, och nu börjar solen redan titta fram igen. I östligaste Finland – nästan där Ryssland tar över – börjar skogens djur vakna till liv. Men en skogsbo har inte fått någon sömn. En frustrerad björnhanne lufsar besviket fram. En hel natts intensivt uppvaktande av en liten, söt björnhona har varit helt förgäves. Det blev totalnobbyn och det är dags att ge upp. Han skrubbar ryggen mot en tallruska och daskar till mossmarken rejält med labben så det skvätter om den våta pälsen.

Klick!

Anna Kristiansson fångar snabbt scenen med sin lilla Canon 350D – och en klassisk bild är född.

– Ja, det är den bilden alla frågar om fortfarande efter tre år, säger Anna och berättar att hon ofta får frågan »Är det du med björnen« i olika fotosammanhang.

– Jag var på rätt plats vid rätt tillfälle och tryckte av kameran i precis rätt tid. Tekniskt sett är den egentligen inte fulländad, men jag fångade en väldigt speciell situation. Fast ärligt talat är jag lite trött på den själv nu, skrattar hon.

Förlåt Anna, för att även vi på Fotosidan låter din björnbild inleda berättelsen om din fotokonst.

Anna Kristiansson är mycket mer än ett porträtt av en brunstig björn.

Fakta om Anna

Medlemsnamn: anna.kristiansson

Ålder: 41 år.

Bor: Torslanda utanför Göteborg.

Yrke: Högstadielärare.

Familj: Man och fyraårig son.

Alltid i kameraväskan: Canon Eos 7D.

När vi knackar på dörren hemma hos Anna i Torslanda är det en grå och regnig måndag. Sverige deppar efter gårdagens riksdagsval och världen känns lite tyngre än vanligt. Men vi möts av ett strålrande glatt leende som välkomnar oss in i huset strax utanför Göteborg. Ett hus med naturen nästgårds.

– Vill ni ha te eller kaffe? frågar hon och skyndar ut i köket för att fixa. Det dröjer inte länge förrän vi sitter uppkrupna i soffan med varsin kopp te och känner Annas glädje sprida sig när hon berättar om kärleken till naturen. För det var så det hela började.

– Ända sedan barnsben har naturen spelat en stor roll i mitt liv. Mina föräldrar var båda

ANNA KRISTIANSSON

Närmiljön lockar mest, här vågar jag ta ut svängarna mer och vara mer kreativ”

naturintresserade, men det var främst en vän till familjen som introducerade mig för botanik och ornitologi. Han väckte mitt intresse för fågelskådning.

Men något naturfotografi bidde det inte på den tiden.

– Det här med kamera var alldeles för dyrt då, skrattar Anna åt minnet. Jag kunde på min höjd få knäppa en diabild med pappas kamera om jag hade tur.

Fotointresset kom in i bilden senare. Ganska långt senare.

– Jag började fota för bara fem år sedan. Innan dess har fotografering inte alls intresserat mig, men så skulle familjen resa till Island. Jag ville ha fina bilder därifrån och tyckte inte att min mans analoga Canonkamera dög, så jag skaffade en ny Canon 350D. Med min nya kamera förevigade jag resan och det blev faktiskt en del bilder som jag fortfarande inte skäms för. Men nybörjare som jag var hade jag kameran inställd på den gröna fyrkanten.

Efter Island hade den nyblivna kamerateagaren fått smak för fotografering. Anna är fågelskådare och hade vid den här tiden skådat 390 fågelarter i Sverige. Nu kunde hon

kombinera det nyväckta fotointresset med sin tidigare hobby. När sonen föddes året senare blev det ännu lättare. Långa barnvagnspromenader med en sovande bebis innebar mer tid att plocka fram kameran och fånga skönheten i det gröna. Anna behövde inte ens ge sig av särskilt långt.

– Vi har naturen runt hörnet här i Torslanda. Det ligger ett naturreservat i närheten och bara några kilometer bort finns havet, berättar hon.

– Jag hade verkligen fastnat för naturfoto, men efter ett tag kände jag att jag behövde lära mig mer för att utvecklas. Sommaren 2007 började jag en fotokurs på Noak (Nordisk akademi för naturfoto) i Vårgårda. Här fick den kunskskapstörstande Anna ännu mer kött på benen som naturfotograf. Det var under fempoängskursen i naturfoto som den berömda björnbilden kom till. Ett tre veckors eget projekt blev fotoresan »Skandinavien på tvärs«.

– Projektet var schemalagt på sommaren, så jag tog med mig familjen på en Nordenresa uppe i norr. Mitt äventyr startade vid ryska gränsen där jag under några nätter kurade i en kamouflagfärgad plywoodkoja vid en skogstjärn. **FORTS...**

ANNA KRISTIANSSON

Det var fantastiskt, på en natt kunde jag fota fem, sex björnar. De kom ganska nära och det kändes som att de visste att jag var där. Tack vare små fotogluggar kunde jag fota hur mycket jag ville, och det var bland annat så jag fick bilden på den stackars nobbade björnhannen.

Det lyser i ögonen på Anna när hon berättar om sina upplevelser. Tëtet är sedan länge uppdruckat, och med regnet smattrandes mot fönstret känns bekvämligheten i ett ombonat hem betydligt mer lockande än långa utflykter ute i Sveriges nyckfulla väder. Men Anna delar inte min åsikt. Hon bangar inte timmar på en gytjtig strand i väntan på den perfekta bilden och njuter av naturens självlysande skönhet som avtecknas framför linsen. Den kombinerade semestern och fotoprojektet blev en succé. Björnbilderna och resten av resan, med bland annat makens undervattensbilder i Lofoten, fick strålände kritik och resulterade i en utställning på Galleri Noak i Vårgårda. Men Anna var inte färdig.

– Jag har gått fler kurser sedan dess. Bland annat fotografens obligatoriska Photoshop-kurs förstås, och några kurser för Terje Hellesø.

Just Terje Hellesø lyfter hon fram som en stor inspirationskälla.

– Han är en av Sveriges bästa naturfotografer. Jag beundrar hans förmåga att fota så att det blir mer än bara en fin naturbild. Hans bilder är mer konstnärliga och tar fram en känsla hos betraktaren. Som fågelskådare var jag van att ta ganska dokumentära bilder. Men Terje lärde mig att frångå perfektionismen och göra mina bilder personliga. Jag fotar fortfarande en del rent dokumentärt,

Annas tre tips för att bli en bra naturfotograf

1. Ha gärna ett litet projekt på gång att återkomma till under en längre period.
2. Långresor till exotiska platser i all ära, men det är ofta på hemmamark som man blir mer kreativ.
3. Nya prylar kan så klart vara kul, men försök att inte skaffa mer fotoutrustning än du orkar bära med dig i ryggsäcken.

men de av mina bilder jag är mest stolt över är lite mer konstnärliga.

Anna är lärare till vardags och har inga planer på att bli fotograf på heltid.

– Det är snudd på omöjligt att enbart leva på att vara naturfotograf i Sverige, förklarar hon.

– I sådant fall hade jag delvis fått försörja mig som bröllopsfotograf eller något liknande, och jag är en usel fotograf i övrigt, skrattar hon och berättar att hon inte är den som tar med kameran på fester och familjetillställningar. Hennes nisch är just naturfoto där hon i stället kommit väldigt långt sedan Islandsresan för fem år sedan. Hon har både blivit publicerad och ställt ut sina foton. Men klar är hon inte.

– Just nu läser jag en finsk utbildning för naturfotografer på deltid över helger och ledigheter. Axxell har en treårig utbildning som förbereder för specialyrkesexamen inom foto. I slutet måste jag lämna in en portfolio för att få en examen, och i den måste flera miljöer runt om i världen finnas dokumenterade.

Föregående sida – »Bakom mina solglasögon«.

Jag har i sommar haft ett litet sländprojekt, och denna bild kom till under en tur till en fin liten tjärn med gott om sländor här i Torslanda.

»Guldskvätt« är Annas mest kända bild. Den togs en tidig morgon sommaren 2007 vid en skogstjärn i östra Finland.

Det var på så sätt Anna hamnade på Grönland i somras. Isberg, knölvalar och myskoxar är rena drömmen för en naturfotograf och resan är ett av hennes bästa minnen. En annan resa är resan som inte blev av.

– Jag skulle ha åkt till Botswana också för min kurs-portfolio, berättar Anna och ser betydligt gladare ut än förväntat med tanke på hur berättelsen fortsätter.

– 18.05 skulle planet lyfta – 18.00 kom meddelandet att alla avgångar ställts in. Det kom ett litet askmoln och ställde till det.

Hon skrattar åt min förfärade min.

– Det var ingen fara. Visst, det var tråkigt, men ingen världskatastrof. Jag är glad att ingen kom till skada under askmolnshistorien. Och Afrika finns ju kvar. Jag vill absolut åka dit någon gång och utforska de mest orörda delarna av Botswana med savannen, deltamiljön och kanotutflykter i den lummiga vegetationen.

Men drömresan går till betydligt kyligare marker. Den norska ögruppen Svalbard. Isbjörnar. Anna och hennes kamera.

– Det är nog en ganska vanlig dröm för naturfotografer.

– Men drömresor i all ära, fortsätter hon och tittar ut genom det regnstrimmiga fönstret. Egentligen är det närmiljön som lockar mest. Här vågar jag vara mer kreativ och ta ut svängarna, blir det tokigt vet jag att jag kan komma tillbaka imorgon. Perfekt om man vill experimentera och leka.

SLUT

www.fotosidan.se

Se fler av Annas bilder och kommentera på fotosidan.se/magasin